

Številka: 018-145/2023-7

Datum: 12. 12. 2023

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011, s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu mag. Zlate Jerman, kot predsednice senata ter dr. Mateje Škabar in Igorja Luzarja, kot članov senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »Dobava RTG aparat za merjenje kostne gostote«, na podlagi zahtevka za revizijo vlagatelja Tradein, trgovina in storitve, d.o.o., Industrijska cesta 1, Grosuplje, ki ga po pooblastilu zastopa Odvetniška družba Marovt in partnerji, d.o.o., Rozmanova ulica 12, Ljubljana (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Zdravstveni dom Sevnica, Trg svobode 14, Sevnica (v nadaljevanju: naročnik), dne 12. 12. 2023

odločila:

1. Zahtevku za revizijo se ugotovi in se razveljavi odločitev naročnika, kot izhaja iz dokumenta »Odločitev o neoddaji javnega naročila na podlagi 90. člena ZJN-3« z dne 6. 11. 2023.
2. Naročnik je dolžan vlagatelju povrniti stroške postopka pravnega varstva v višini 1.891,60 EUR, v roku 15 dni od prejema tega sklepa, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila. Višja stroškovna zahteva vlagatelja se zavrne.

Obrazložitev:

Naročnik je obvestilo o naročilu, ki ga oddaja po postopku naročila male vrednosti, na Portalu javnih naročil objavil dne 22. 9. 2023, pod številko objave JN006195/2023-W01.

Dne 8. 11. 2023 je naročnik na Portalu javnih naročil objavil dokument »Odločitev o neoddaji javnega naročila na podlagi 90. člena ZJN-3« z dne 6. 11. 2023, v katerem je navedel, da obe prejeti ponudbi zavrača iz razloga premalo utemeljenih specifičnih zahtev tehničnih specifikacij na podlagi petega odstavka 90. člena Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/15, s sprem.; v nadaljevanju: ZJN-3), navedel pa je tudi, da je obe prejeti ponudbi presojal glede na 89. člen ZJN-3 v povezavi z 29. točko prvega odstavka 2. člena ZJN-3 in ugotovil, da ne ustrezata specifičnim zahtevam tehničnih specifikacij.

Zoper odločitev o neoddaji naročila je vlagatelj vložil zahtevek za revizijo z dne 13. 11. 2023, v katerem predlaga, da se zahtevku za revizijo ugoti in izpodbijana odločitev razveljavi; zahteva tudi povrnitev stroškov postopka pravnega varstva.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo najprej izpostavlja, da iz izpodbijane odločitve izhaja, da naročnik zavrača vse ponudbe iz razloga premalo utemeljenih tehničnih zahtev, hkrati pa, da je naročnik ponudbe ocenjeval v skladu z merili iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila in ugotovil, da sta ponudbi dopustni, a da ne zadostujeta specifičnim tehničnim zahtevam. Vlagatelj poudarja, da sta si izrek in obrazložitev izpodbijane odločitve v nasprotju in da naročnik v izpodbijani odločitvi ni jasno navedel, katere so tiste tehnične specifikacije oz. lastnosti, ki so bile v tehničnih specifikacijah premalo utemeljene, niti ni navedel, zakaj oz. katerim specifičnim zahtevam tehničnih specifikacij naročnika ponudba vlagatelja ne zadošča.

Dalje vlagatelj zatrjuje, da naročnik v izpodbijani odločitvi razlog za zavrnitev (vseh) ponudb, ob sklicevanju na »*specifične zahteve tehničnih specifikacij*«, navaja le pavšalno in nekonkretizirano, s čemer ne zadosti zahtevanemu standardu obrazloženosti odločitve. Taka odločitev ni skladna s tretjim in petim odstavkom 90. člena ZJN-3 ter temeljnimi načeli javnega naročanja.

Vlagatelj zatrjuje tudi, da iz obrazložitve odločitve ne izhaja vrednotenje prejetih ponudb po merilih iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, pa tudi, da je razlog za zavrnitev (vseh) ponudb, ki ga naročnik navaja v izpodbijani odločitvi navidezen, s čemer naročnik krši načelo enakopravne obravnave ponudnikov (7. člen ZJN-3). Posledično naročniku očita tudi kršitev temeljnih pravil prava EU, ki zadevajo svobodno ustanavljanje podjetij in svobodo izvajanja storitev na območju EU in izpostavlja možne prekrškovne posledice, ki lahko zadenejo naročnika, ki po razveljavitvi odločitve o neoddaji naročila pravočasno ne odda novega javnega naročila.

Naročnik je z odločitvijo z dne 16. 11. 2023 (katero je objavil na Portalu javnih naročil dne 22. 11. 2023) zahtevek za revizijo zavrnil (v nadaljevanju: odločitev o zahtevku za revizijo), saj je ugotovil, da ob upoštevanju navedb ne bi sprejel drugačne odločitve. Navaja, da je med postopkom ocenjevanja pridobil informacije, zaradi katerih so nastopile nove okoliščine, ki so botrovale sprejemu izpodbijane odločitve. V zvezi s postopkom obravnave se sklicuje na končno poročilo z dne 6. 11. 2023. Pojasnjuje, da je v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila določil zahtevo (točka 1.3) glede števila detektorjev, ki jih mora imeti ponujena medicinska oprema, kateri ni ustrezala nobena od prejetih ponudb. Ker tehnologija, ki jo je zahteval, ni ustrezna, jo mora spremeniti. Naročnik navaja, da se je iz navedenih razlogov odločil, da predmetnega javnega naročila ne odda.

Vlagatelj se je z vlogo z dne 22. 11. 2023 opredelil do navedb naročnika iz odločitve o zahtevku za revizijo; zahteva tudi povrnitev nadaljnjih stroškov postopka pravnega varstva. Vztraja pri svojih navedbah iz zahtevka za revizijo in se dodatno opredeljuje do naročnikovih navedb. Izpostavlja, da je naročnik šele v odločitvi o zavrnitvi zahtevka za revizijo, torej prepozno, navedel razloge za zavrnitev ponudb, s tem pa priznal, da izpodbijana odločitev ni bila ustrezno obrazložena (v zvezi s standardom obrazloženosti vlagatelj izpostavlja več odločitev Državne revizijske komisije). Vlagatelj zatrjuje, da na podlagi izpodbijane odločitve ni mogel vedeti, da naročnik zavrača obe ponudbi zaradi lastne napake v tehnični specifikaciji iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila in poudarja, da naročnik ni niti zatrjeval, da ima za nerazkritje teh informacij podlago v ZJN-3.

Naročnik je Državni revizijski komisiji dne 23. 11. 2023 in dne 6. 12. 2023 odstopil dokumentacijo iz postopka oddaje javnega naročila.

Po pregledu dokumentacije o javnem naročilu ter po preučitvi navedb vlagatelja in naročnika je Državna revizijska komisija odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

V obravnavanem primeru vlagatelj očita naročniku, da izpodbijana odločitev ni zakonita, ker iz nje izhaja, da je naročnik vse ponudbe zavrnil iz razloga premalo utemeljenih tehničnih zahtev, hkrati pa, da je ponudbe ocenjeval v skladu z merili iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila in ugotovil, da prejeti ponudbi ne zadostujeta oz. ustrezata specifičnim zahtevam tehničnih specifikacij.

Kot je Državna revizijska komisija že večkrat zapisala, ZJN-3 predvideva različne možne zaključke postopka oddaje javnega naročila. Ker je namen postopka oddaje javnega naročila sklenitev pogodbe o izvedbi naročila, se postopek praviloma zaključi z izbiro najugodnejšega ponudnika. V določenih primerih pa naročnik postopka oddaje javnega naročila ne more uspešno zaključiti z izbiro najugodnejšega ponudnika. Razlogi za neuspešen zaključek postopka oddaje javnega naročila so lahko bodisi na strani ponudnikov bodisi na strani naročnika. V prvem primeru si naročnik prizadeva oddati javno naročilo in skleniti pogodbo, vendar zaradi nedopustnih ponudb tega ne more storiti, v drugem primeru pa bi naročnik javno naročilo sicer lahko oddal, vendar zaradi spremenjenih okoliščin oz. utemeljenih razlogov na njegovi strani tega ne stori. Odločitev o izločitvi (vseh) ponudb in odločitev o zavrnitvi vseh ponudb sta torej utemeljeni z različnimi razlogi, navedena položaja sta v ZJN-3 različno urejena, različne pa so tudi posledice, ki iz teh odločitev izhajajo (prim. npr. odločitve Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-111/2022, 018-066/2022, 018-107/2021, 018-075/2018, 018-157/2016).

Kadar naročnik po opravljenem pregledu in ocenjevanju vseh ponudb ugotovi, da so ponudbe neskladne z dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, nepravočasne, neobičajno nizke ali da presegajo naročnikova zagotovljena sredstva oz. da ponudniki niso ustrezno usposobljeni za izvedbo naročila, lahko začne nov postopek za oddajo javnega naročila za isti predmet (v določenih primerih lahko celo, v skladu s točko b) prvega odstavka 44. člena ZJN-3, začne konkurenčni postopek s pogajanjem, v katerem mu, če so za to izpolnjeni pogoji, ni treba objaviti obvestila o javnem naročilu). Odločitev o izločitvi ponudb je sprejeta na podlagi tretjega odstavka 90. člena ZJN-3. Kadar pa naročnik zavrne vse ponudbe iz razlogov na svoji strani, lahko za isti predmet izvede nov postopek javnega naročanja le, če so se bistveno spremenile okoliščine, zaradi katerih je zavrnil vse ponudbe (odločitev o zavrnitvi vseh ponudb je sprejeta na podlagi petega odstavka 90. člena ZJN-3). Namen takšne ureditve je preprečevanje morebitnih zlorab, saj bo naročnik zaradi omejitev pri izvedbi novega postopka ponudbe praviloma zavrnil le zaradi objektivno utemeljenih razlogov, ne pa zaradi razlogov, ki bi lahko pomenili neenakopravno ali arbitrarno obravnavo ponudnikov.

Glede na različnost razlogov, ki utemeljujejo odločitev o izločitvi vseh ponudb oz. odločitev o zavrnitvi vseh ponudb, se razlikuje tudi vsebina revizijskih očitkov v postopku pravnega varstva, saj mora ponudnik v primeru izločitve vseh ponudb izpodbijati ugotovitev o nedopustnosti svoje ponudbe, v primeru zavrnitve vseh ponudb pa mora izpodbijati utemeljenost razlogov na strani naročnika ali zatrjevati kršitev načela enakopravne obravnave.

Iz predstavljenih izhodišč tako izhaja, da sta odločitev o izločitvi vseh ponudb ter odločitev o zavrnitvi vseh ponudb dve vsebinsko različni odločitvi o zaključku postopka oddaje javnega naročila, ki ju utemeljujejo različni razlogi in imata različne posledice, zaradi česar ju praviloma ni mogoče sprejeti istočasno. Zaradi različnih posledic, ki jih predvideva ZJN-3, združevanje obeh odločitev povzroči nejasnost nadaljnjega naročnikovega ravnanja. Poleg tega, združevanje navedenih odločitev vpliva tudi na pravico ponudnikov do uveljavljanja pravnega varstva, saj morajo ponudniki izpodbijati tako razloge za izločitev njihove ponudbe kot tudi razloge za

zavrnitev vseh ponudb, ne da bi bili pri tem vedeli, kateri izmed njih so bili (z vidika naročnika) odločilni. Takšno stališče je Državna revizijska komisija sprejela že v svojih številnih odločitvah (glej npr. odločitve v zgoraj navedenih zadevah).

Kot je razvidno iz izpodbijane odločitve in kot pravilno izpostavlja vlagatelj, je naročnik v izreku odločitve zapisal, da na podlagi petega odstavka 90. člena ZJN-3 zavrača vse prejeete ponudbe iz razloga premalo utemeljenih specifičnih tehničnih specifikacij in da bo po pravnomočnosti odločitve v najkrajšem možnem času prišel z novim postopkom. Hkrati pa je v obrazložitvi odločitve navedel, da je obe prejeti ponudbi presojal glede na 89. člen ZJN-3 v povezavi z 29. točko prvega odstavka 2. člena ZJN-3 in ugotovil, da ne zadostujeta specifičnim zahtevam tehničnih specifikacij. Naročnik tako, na eni strani, obe prejeti ponudbi zavrača iz razloga premalo utemeljenih tehničnih specifikacij, iz česar bi lahko sklepali, da gre za razloge na njegovi strani, na drugi strani pa ponudbi, v posledici ugotovitve, da ne ustrezata specifičnim zahtevam tehničnih specifikacij, kot nedopustni izloča. Naročnik je tako v izpodbijani odločitvi združil dve različni odločitvi, ki se razlikujeta tako glede na razloge, kakor tudi glede na posledice oz. dopuščena nadaljnja ravnanja naročnika. Upošteva navedeno in upošteva predhodno predstavljeno stališče o nedopustnosti združevanja dveh različnih odločitev Državna revizijska komisija ugotavlja, da je izpodbijano odločitev že iz tega razloga potrebno razveljaviti, saj vlagatelj dejansko ni mogel ugotoviti, kateri je bil odločilen razlog za izpodbijano odločitev.

V obravnavanem primeru vlagatelj očita naročniku tudi, da izpodbijana odločitev ni obrazložena.

Državna revizijska komisija je že v svojih številnih odločitvah zapisala, da določba tretjega odstavka 90. člena ZJN-3, ki naročniku nalaga, da obrazloži odločitev o oddaji javnega naročila (in v njej med drugim navede razloge za zavrnitev ponudbe vsakega neuspešnega ponudnika, ki ni bil izbran), odraža načelo transparentnosti javnega naročanja (6. člen ZJN-3), ki zahteva, da mora biti ponudnik izbran na pregleden način in po predpisanem postopku. Navedena določba je bistvena tudi za zagotavljanje pravice do učinkovitega pravnega sredstva ponudnikov (9. člen ZJN-3), saj šele izpolnjena dolžnost naročnika, da obrazloži odločitev o oddaji javnega naročila, zagotovi ponudnikom možnost uresničitve pravice do učinkovitega pravnega sredstva, saj jim omogoči, da se seznanijo s pglavitnimi razlogi naročnikove odločitve, preverijo njihovo logično in pravno vzdržnost ter se po lastni presoji odločijo, ali jo bodo izpodbijali v postopku pravnega varstva. Da bi mogli ponudniki sprejeti odločitev o (ne)uveljavljanju pravnega varstva, morajo biti v zadostni meri seznanjeni s konkretnimi in jasnimi razlogi, ki so naročnika vodili pri sprejemu odločitve o oddaji javnega naročila.

Prav tako je Državna revizijska komisija večkrat zapisala tudi, da iz določbe petega odstavka 90. člena ZJN-3 izhaja obveznost naročnika, da razloge, s katerimi utemeljuje odločitev o zavrnitvi vseh ponudb, navede že v odločitvi sami (*»[...] mora o razlogih za takšno odločitev [...]«*), s čemer se zagotovi transparentnost, kot minimum uresničitve načela enake obravnave ponudnikov (6. in 7. člen ZJN-3) ter možnost uveljavljanja učinkovitega pravnega varstva (9. člen ZPVPJN).

Četudi zakon ne določa kriterijev za ugotavljanje zadostnosti oz. ustreznosti vsakokratne obrazložitve odločitve o (ne)oddaji javnega naročila, je slednje skozi svojo prakso izoblikovala Državna revizijska komisija. V skladu z ustaljeno prakso Državne revizijske komisije (prim. npr. odločitve v zadevah št. 018-163/2016, 018-135/2017, 018-113/2022) mora odločitev naročnika vsebovati jasne ter nedvoumne razloge do te mere, da se lahko ponudniki seznanijo z utemeljitvijo odločitve, preverijo njeno pravilnost oz. zakonitost ter po potrebi zaščitijo svoje pravice. Čeprav ni nujno, da bi bila obrazložitev odločitve vseobsežna, torej takšna, da bi zajemala prav vse podrobnosti posameznih razlogov, na podlagi katerih je naročnik sprejel svojo odločitev (prim. tudi odločitev SEU v zadevi št. T- 536/11, točka 53), pa mora obsegati jasno ter konkretno navedbo odločilnih (pravnih in dejanskih) dejstev, ki njegovo odločitev utemeljujejo. S

tem je na eni strani ponudnikom dana možnost zaščite svojih pravic in pravnih interesov, na drugi strani pa je organu pravnega varstva omogočena presoja zakonitosti takšne odločitve (v kolikor je zahtevana).

V obravnavanem primeru je naročnik v izpodbijani odločitvi navedel, da je v skladu z 89. členom ZJN-3 presojal, ali sta predloženi ponudbi dopustni v smislu 29. točke prvega odstavka 2. člena ZJN-3 in ugotovil, da »*formalno popolni*« ponudbi »*ne zadostujeta specifičnim zahtevam tehničnih specifikacij naročnika*«. Take obrazložitve odločitve ni mogoče šteti za skladne s predhodno predstavljenimi pravnimi podlagami, saj naročnik ni jasno in konkretno navedel nobenih razlogov, ki so ga vodili do ugotovitve o izločitvi obeh prejetih ponudb kot nedopustnih (npr. konkretnih tehničnih zahtev, ki jih v prejetih ponudbah ponujeni predmet ne bi izpolnjeval), pač pa je zgolj splošno oz. pavšalno navajal, da ponudbi ne zadostita zahtevam tehničnih specifikacij.

Ker je pri obravnavi vprašanja obrazloženosti odločitve potrebno izhajati iz obrazložitve, v obsegu in vsebini, kot jo je naročnik podal v izpodbijani odločitvi, končno poročilo z dne 6. 11. 2023, na katerega se v odločitvi o zahtevku za revizijo sklicuje naročnik, pri presoji obrazloženosti izpodbijane odločitve v zgoraj predstavljenem delu ne more biti relevantno, četudi iz njega morebiti izhaja konkreten razlog tehnične neustreznosti prejetih ponudb (kot zatrjuje naročnik). Da bi le-to lahko bilo relevantno, bi moral naročnik njegovo vsebino ustrezno predstaviti v izpodbijani odločitvi (ki je bila javno objavljena in s katero so se ponudniki seznanili), česar ni storil. Prav tako ne morejo biti relevantne navedbe naročnika, podane šele v odločitvi o zahtevku za revizijo (torej v okviru predrevizijskega postopka), iz katerih izhaja, da v prejetih ponudbah ponujena aparata ne izpolnjujeta naročnikove zahteve glede števila detektorjev. Tako kot vlagatelj v postopku pravnega varstva po tem, ko naročnik že odloči o zahtevku za revizijo, praviloma ne sme navajati novih kršitev, dejstev in predlagati novih dokazov (šesti odstavek 29. člena ZPVPJN), namreč tudi naročnik v odločitvi o zahtevku za revizijo ne sme navajati novih razlogov za utemeljitev odločitve o oddaji naročila, ki jih ni navedel že v odločitvi sami, saj bi bil vlagatelj s tem onemogočen v možnosti uveljavljanja učinkovitega pravnega varstva.

Hkrati je v obravnavanem primeru naročnik v izpodbijani odločitvi navedel tudi, da zavrača vse prejete ponudbe iz razloga premalo utemeljenih specifičnih zahtev tehničnih specifikacij na podlagi petega odstavka 90. člena ZJN-3. Tudi take obrazložitve odločitve ni mogoče šteti za skladne s predhodno predstavljenimi pravnimi podlagami, saj tudi iz nje, razen nedoločno in pavšalno, ne izhajajo nobeni jasni in konkretni razlogi, ki so botrovali ugotovitvi naročnika, da specifičnih zahtev tehničnih specifikacij v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ni ustrezno oblikoval in da mora iz tega razloga vse prejete ponudbe zavrniti (npr. v katerem delu in zakaj je vsebina tehničnih specifikacij pomanjkljiva do te mere, da jo je potrebno dodatno utemeljiti). S tem v zvezi Državna revizijska komisija še pripominja, da zahtevane konkretizacije razloga (četudi to, kot zgoraj pojasnjeno, pri presoji obrazloženosti izpodbijane odločitve ne bi moglo biti upoštevno) naročnik ni podal niti v odločitvi o zahtevku za revizijo, saj tudi tam zgolj pavšalno izpostavlja nastop novih okoliščin, ki so vplivale na odločitev o sprejemu izpodbijane odločitve.

Čeprav se, kot predhodno že pojasnjeno, od naročnika ne zahteva, da razloge za izločitev (vseh) ponudb ali zavrnitev vseh ponudb utemelji do potankosti, pa se pričakuje, da jih navede jasno in določno do te mere, da je ponudnikom in Državni revizijski komisiji omogočena preverba njihove zakonitosti. Glede na predhodno ugotovljeno se zato za utemeljene izkažejo tudi navedbe vlagatelja, da naročnik izpodbijane odločitve (ne glede na to, za katero od zgoraj ugotovljenih možnih odločitev o zaključku postopka oddaje javnega naročila gre) ni ustrezno obrazložil in je posledično ni sprejel skladno s tretjim oz. petim odstavkom 90. člena ZJN-3 ter skladno s temeljnimi načeli javnega naročanja (zlasti načelom transparentnosti javnega naročanja iz 6. člena ZJN-3, s katerim se zagotavlja preglednost oddaje javnih naročil).

Upošteva je navedeno, je Državna revizijska komisija na podlagi druge alineje prvega odstavka 39. člena ZPVPJN vlagateljevemu zahtevku za revizijo ugodila in razveljavila odločitev naročnika, kot izhaja iz dokumenta »*Odločitev o neoddaji javnega naročila na podlagi 90. člena ZJN-3*« z dne 6. 11. 2023.

V posledici zgoraj ugotovljenega, Državna revizijska komisija v nadaljevanju ni obravnavala ostalih vlagateljevih revizijskih navedb, usmerjenih v zatrjevanje navideznosti razlogov za zavrnitev vseh ponudb in s tem povezanih navedb o naročnikovi kršitvi temeljnih pravil prava EU ter navedb o možnih prekrškovnih posledicah morebitnih bodočih naročnikovih ravnanj, saj vsebinska presoja zahtevka za revizijo v tem delu v ničemer ne bi vplivala na presojo že ugotovljene kršitve, ki je terjala razveljavitev izpodbijane odločitve, na položaj vlagatelja v predmetnem postopku in na drugačno odločitev Državne revizijske komisije.

Državna revizijska komisija naročnika, z namenom pravilne izvedbe postopka v delu, ki je bil razveljavljen, na podlagi druge povedi tretjega odstavka 39. člena ZPVPJN napotuje, da v nadaljevanju postopka oddaje tega naročila sprejme eno od odločitev, ki jih predvideva ZJN-3, pri tem pa upošteva ugotovitve Državne revizijske komisije, kot izhajajo iz tega sklepa.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj je v zahtevku za revizijo in v opredelitvi do navedb naročnika v odločitvi o zahtevku za revizijo zahteval povrnitev stroškov pravnega varstva. Če je zahtevek za revizijo utemeljen, mora naročnik iz lastnih sredstev vlagatelju povrniti potrebne stroške, nastale v predrevizijskem in revizijskem postopku, vključno s takso (relevantni del prve povedi tretjega odstavka 70. člena ZPVPJN).

Ker je Državna revizijska komisija vlagateljevemu zahtevku za revizijo ugodila, je vlagatelju, skladno s 70. členom ZPVPJN ter skladno z Odvetniško tarifo (Uradni list RS, št. 2/2015 s sprem., v nadaljevanju: OT) priznala naslednje potrebne in opredeljene navedene stroške:

- strošek plačane takse za zahtevek za revizijo v višini 1.000,00 EUR,
- strošek odvetniških storitev za sestavo zahtevka za revizijo v višini 1.200 točk (prva točka tar. št. 44 OT), kar ob upoštevanju vrednosti točke in 22 % DDV znaša 878,40 EUR in
- materialne stroške v višini 22 točk (tretji odstavek 11. člena OT), kar ob upoštevanju vrednosti točke znaša 13,20 EUR.

Državna revizijska komisija vlagatelju ni priznala presežka nad priznanimi stroški za odvetniško storitev za sestavo zahtevka za revizijo (in s tem povezanega stroška DDV) ter presežka nad priznanimi materialnimi stroški, saj, glede na vrednost spora, za njihovo priznanje v OT ni podlage. Dalje mu ni priznala stroškov odvetniških storitev za konferenco s stranko (in s tem povezanega stroška DDV), saj navedene storitve ni mogoče priznati kot samostojne storitve, ki ni zajeta v drugih tarifnih številkah OT (tar. št. 43). Prav tako mu ni priznala priglašene stroška za sestavo vloge, s katero se je opredelil do navedb naročnika v odločitvi o zahtevku za revizijo, (in s tem povezanega stroška DDV), saj ta v konkretnem primeru ni bila potrebna (peti odstavek 70. člena ZPVPJN v povezavi z osmim odstavkom istega člena, pa tudi drugi odstavek 2. člena OT). Navedbe vlagatelja v tej vlogi niso bile bistvene in niso pripomogle ne k hitrejši ne k enostavnejši rešitvi zadeve.

Državna revizijska komisija je tako vlagatelju priznala stroške v višini 1.891,60 EUR, ki mu jih je naročnik dolžan povrniti v roku 15 dni od prejema tega sklepa, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila. Višjo stroškovno zahtevo vlagatelja je Državna revizijska komisija zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Zoper to odločitev upravni spor ni dovoljen.

Predsednica senata:
mag. Zlata Jerman,
članica Državne revizijske komisije

Vročiti:

- naročnik,
- vlagatelj,
- RS MJU.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.